

SF PRIČA

**Esad
Jakupović**

Raketom u pakao

● Od drveta se do drveta drob i creva viju. Na grani vrane grakću pa se smiju. Zaludu vojvode mrtvi svoje mrtve zovu: vojnici mrtvi leže pred palatom i na krovu. O, proklet bio rat!
(Tu Fu: Proklet bio rat)

Nošćen inercijom, klizeći beskrajinim prostorom, krod Ksil-132 već godinu dana prodiere u nepoznati deo svemira. Pomoću teleskopa i kompjuterskih uređaja posada uzalud traga za poznatim zvezdanim sistemima, kako bi bar približno ustanovili gde se nalaze. Nadu još nisu izgubili. Osmatranje se vrši neprekidno, jer potrebno je pronaći kakvo blisko sunce i u njegovoj orbiti neku planetu pogodnu za život.

Pre godinu dana (na brodu se vreme računalo kao na njihovoj planeti, Ksilu) desi-

la se nesreća, dok su se vraćali sa istraživačkog pohoda u drugi kraj galaksije.

Jednog dana je iz radio-lokacione kabine javljeno da je u njihovoj blizini registrovan nepoznat objekt metalnog sastava i suviše pravilnog oblika da bi mogao da bude meteor. Radista je rekao da je verovatno reč o delu inteligentnih bića, jer je uhvatio signal kakav može da stvori samo brod u letu.

Ksil-132 je skrenuo s kursa i poleteo ka stazi nepoznatog broda. Uskoro su ugledali duguljasti, glatki, stotinak metara dugi

brod. Leteo je u istom smeru, samo nešto manjom brzinom. Upućeni su mu pozivni signali za identifikaciju, ali odgovor nije stizao. Brod je čitao kao da je bez života. Zato je odlučeno da dva Ksilanina izađu i pokušaju da uđu u njega. Lako su pronašli otvor, ali im je mehanizam za otvaranje vrata bio suviše stran i zagonetan. Naređeno im je da upotrebe lasersko oružje i uklone vrata da bi ušli u ulaznu komoru.

Do eksplozije je došlo čim su počeli da prave prorez na vratima. Oba člana bila su raznesena, a vrata komore ogromnom brzinom izbačena prema brodu Ksil-132. Pogodila su u rezervoar s neutrinskim gorivom, i deo goriva je izleteo napolje. Zbog nedostataka sile teže formirao se u ogromne okrugle kapi koje, su zbog njegove znatno veće gravitacije, ostale da lete uz brod.

Jedan čovek je odmah izašao napolje da bi opravio rezervoar. Dok je zavarivao metalnu oblogu, iznenada su neutrinski motori proradili i brod je naglo poleteo. Jadni čovek ostao je bespomoćno u svemiru, lebdeći pored nepoznatog broda.

Pokušaji posade da prekinu rad motora nisu uspeali. Gorivo je strahovito brzo izgaralo i davalo brodu ogromno ubrzanje. Tek dvadeset dana kasnije neutrinski motori su prestali sa radom, jer se svo preostalo gorivo bilo potrošilo. Za tih dvadeset dana brod je postigao gotovo neverovatnu brzinu.

Čitavu godinu dana brod je leteo po inerciji, brzinom koju je bio postigao. O povratku nije moglo biti ni govora, jer bilo je ostalo još samo malo goriva u pomoćnom rezervoaru. To bi im moglo doći samo za kočenje i ubrzanje pri povratku. A onda bi se potrošilo i oni ne bi mogli da vrše nikakve korekcije, niti bi mogli da se negde spuste.

Sada su se nalazili u sasvim nepoznatom delu svemira.

Bilo je nemoguće objasniti zašto je došlo do eksplozije na nepoznatom brodu. Možda je u tom brodu vladao ogroman pritisak neophodan za život njegove posade. Kad su Keilani laserskim mlazom probili vrata, došlo je do eksplozije zbog razlike u pritiscima. Ili, izlazna komora je mogla biti napunjena nekim gasom, koji se zapalio od snopa svetlosti iz lasera i tada eksplodirao. Posada nepoznatog broda verovatno nije bila živa, jer nije dala nikakav znak o svom postojanju. Za posadu broda Ksil-132

to će ostati jedna od mnogobrojnih nerešenih nepoznanica svemira.

Pred njima je sada bio veoma važan zadatak trebalo je da nađu neku planetu i pobrinu se za sopstveni opstanak.

* * *

Iz radio-lokacione kabine je javljeno da se približavaju nekom suncu. Teleskopska osmatranja pokazala su da se njegov sistem sastoji od devet planeta, od kojih samo treća ima uslove slične uslovima na Ksilu. Odlučeno je da uđu u orbitu oko te planete da bi, obilazeći je, uspeali da je čitavu osmotre. Izgledala je više nego izvanredno: njena osvetljena strana kupila se u divnom plavetnilu, a ispod belih grudvica oblaka nazirali su se obrisi kopna koje kao da je plivalo na ogromnoj vodenoj površini.

— Lopa je kao naša planeta! — reče zavidljivo astronomik Kuk. — Možda ćemo na njoj uspeti da prebolimo gubitak našeg sveta.

Brod je nečujno klizio visoko nad tlom planete. Keilani su je teleskopima pažljivo posmatrali. Mnogobrojne ekspedicije naučile su ih da se ne može verovati izgledu neke planete. Često se u izvanrednim pejzažima kriju smrtno opasnosti i odigravaju užasni događaji.

Odjednom se dole, daleko ispod broda pojavilo nekoliko jakih kratkotrajnih bleskova. Keilani su svoje teleskope odmah usmerili prema tom mestu, kako bi utvrdili o čemu je reč. Prizor koji se ukazao pred njihovim očima bio je neverovatan: dole se ratovalo. Bleskovi koje su videli poticali su od eksplozija nuklearnih bombi. Neprestane eksplozije granata osvetljavale su ogromne horde sklopnih vozila u sudaru. Talasi aviona istresali su smrtonosne terete bombi, istovremeno napadani od drugih aviona. Rakete su proletele u svim pravcima. Tamni, eksplozijama stvoreni oblaci nadvili su se nad crne ruševine, ostatke nekadašnjih verovatno divnih gradova. Svuda je vladala pustoš uništenja, a gore je tako divno sijalo sunce i tako se divno pravilo nebo.

— Kakav je to rušilački impuls u njima koji ih nagoni da uništavaju sebe i dela svojih ruku? — tiho, kao za sebe, reče Kuk. — Zar ni svesnost da su uništili gotovo sve ne može više da ih zaustavi? Je li u pitanju ponos ili prkos, osveta ili posluš-

nost? Jesu li možda slepi i ne vide da to vodi potpunom uništenju?

— Spustićemo se dole! — nastavi Kuk. — Moramo im pokazati da u kosmosu postoji život! Shvatiće tada da čovek treba da istražuje beskrajsnosti svemira, a ne da uništava i da ubija da bi opstao. Budućnost je u životu, a ne u uništavanju života; budućnost je u radu, a ne u uništavanju plodova tog rada!

Ubrzo se sa svemirskog broda Ksil-132, koji je ostao u orbiti, odvojio čamac za spuštanje svih deset članova posade. Svi su pošli dole, ka ljudima koji se ubijaju. Leteći sve niže i niže kroz atmosferu, usmerili su čamac prema području u kojem se vodila najžešća borba.

Dole, na zemlji, posada jednog artiljerijskog položaja radarom je otkrila letelicu koja se brzo spuštala prema njima. Čim se spustila, otvorili su na nju vatru.

Odeveni u svemirska odela, Kuk i ostali iskočili su iz čamca i potrčali prema artiljerijskom položaju. Odjednom neposredno iza njih odjeknu eksplozija. U trku su se okrenuli da vide šta se desilo. Na mestu gde su ostavili čamac, sada se nalazio samo veliki krater. Bio je to pun pogodak.

— Hej, momče! — obrati se stariji vojnik, mitraljezac, svom pomoćniku golobradom momku. — Pogledaj one! Trče ovamo, ali nisu naši. Imaju neke čudne uniforme. Da ih zбриšemo, a?

— Ali, oni nemaju oružja! — mlađi po-

gleda u starijeg vojnika preklinjućim pogledom. Ratovali su već dugo i on je osećao muku od svog tog ubijanja. Možda je jedino što ga je sprečavalo da se i sam ne ubije bila svest da ga kod kuće čekaju žena i malo dete. Radi njih je morao da ostane i opstane.

— To je neki trik! — reče stariji, koji je imao više vojničkog iskustva. — Oni imaju uniforme slične kosmonautskoj odeći i izgledaju nenaoružani — ali samo zato da bi nas zavarali. Pucajmo!

Došljaci sa Ksila primetiše ljude koji su izvirivali iz rova, i potrčaše u tom smeru. Mahali su rukama, da bi tako na sebe skrenuli pažnju i prekinuli vatru. U trku i u želji da pomognu jednim ljudima, zaustavi ih mitraljeski rafal. Bili su suviše iznenađeni, suviše zaprepašćeni, suviše zatečeni da bi jaukali. U onom kratkom trenu umiranja nisu mislili na svoju nesreću; mislili su na nesreću stanovnika ove divne planete. Shvatili su da se ovde ne poštuje ni život ni smrt, da se ovde tako lako umre — za lažni sjaj, lažnu budućnost, lažni ponos, lažnu pravdu.

Ksilani su pokopani, a u izveštaju poslatoj Glavnoj komandi pisalo je da je ubijeno deset neprijateljskih vojnika, koji su se se verovatno nalazili na specijalnom zadatku.

Dva dana kasnije iz Glavne komande je objavljeno da se mitraljezac i njegov pomoćnik dečak izглеda biti odlikovani.